בה א מיי׳ פי״ב מהל׳ מפלה

בור א מיי פייצ מהכי מפנה הלי טו טוש"ע א"ח סי רפד ס"ב וסי תכה סעיף ג: גו ב מיי פ"ב מהלי תפלה הלי ז טוש"ע א"ח סי תרכג

:סעיף ג

סעיף ג: ג' ג מיי פ"ט מהלכות תפלה הל' יב סמג עשין יט טוש"ע א"ח ס" רסח ס"ט וס" תריט

סעיף ג: נח ד מיי' פ"ה מהל' שבת

יטנפטי עמג למון טט טוו וש"ע א"ח סי רסד סעיף ג: גם ה מיי שם הלי יא טוש"ע

שם הכי יח טוש"ע שם סעיף ו: ב ו מיי פ"ג מהלי י"ט הלי

תורה אור השלם

1 ולא תותירו ממנו עד בקר

וְהָבּתְר מִמֶּנוּ עִד בֹּקֶר בְּאַשׁ תְּשְׁרפוּ: שמות יב י 2 עלָת שָׁבַּת בְּשָׁבַּתוֹ עַל עלָת

י במדבר כח י זַּהְנָמִיד וְנִסְכָּה: במדבר כח י 3 וּבַּיוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרֵא לְדָשׁ

ובים הְּשָׁבִיעִי מִקְרָא לְּדֶשׁ יִּהְיָה לָכָם בְּל מְלָאְבָה לֹא יַאְשֶׁה בָּהֶם אַךְ אֲשֶׁר יַאָבֶל יַבְשָׁה בָּהֶם אַךְ אֲשֶׁר יַאָבֵל לְכָל נָפָשׁ הוא לְבָדוֹ יַעְשָׁה לַכָל נָפָשׁ הוא לְבָדוֹ יַעְשָׁה

לֶבֶם: שמות יב טז 4 דַּבֶּר אֵל בָּנֵי יִשְׂרָאֵל לַאמר

בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִּיעִי בְּצֻחָּדְ לַחֹדֶשׁ יִהְיָה לָבֶם שַּבְּתוֹן זִבְּרוֹן תְּרוּצָה מִקְרָא לָדָשׁ:

מוסף רש"י

משום סכבה. דהא ניתנה רשות למזיקין כדמניא בערבי פסחים (קיב:) לא יצא אדם יחיד בלילי

ביעיות ובלילי שבתות וכו׳ וחשו

רבנן שמא בתר דנפקי ליבורא רבנן שמא בתר דנפקי ליבורא איכא מאן דלא ללי בהדי ליבורא ויתפלל יחידי ויקתכן, עמדו ותקנו לשליח ליבור ברכה אחת ותקנו לשליח ליבור ברכה

ותקנו נשנים ניצור ברכה חחת מעין שבע, ואי איכא דלא צלי יכוין לבו לכולהו חיבות דמעין שבע ויענה אמן על חחימתו ותעלה לו ברכה זו במקום הז' ברכות ויפטר ויוצא מהן ידי

מוכמו (מחז"ו סי׳ קה מתשובות רש"י). שאין ת"ל עד בקר.

חמיינל, והנותר ממנו עד בקר. דמני למכתב והנותר באש דמני למכתב והנותר באש תשרפו, אלא אשריפה קאי וה״ק והנותר ממנו בזמן שאסרתי לך,

והמומר מתנו בזמן שחקרתי כך, היינו בקר לאשון, כשיבא בקר שני שהוא חולש של מועד חשיפה אכל ביו"ע לא לקפון קלג. ובעי"ז תמודה ד.). ולא עולת חול ביו"ט. אלמא אפילו הקטר שעלה אינו דוחה יו"עו וכ"ש

שריפת פסול שלה (פסחים פג:).

ליפת פקול שלי (פטח היבוג). ולא מכשירין. היכולין ליעשות מגעוד יוס (שם ושמות יב טו). ולא מילה שלא בזמנה. כגון

גר שנתגייר וקטן שנאנס אביו ועבר זמנה נשהויה למחר, וגבי

שכיפת פסול קדשים נמי כמילה שריפת פסול קדשים נמי כמילה שלא בזמנה, דאפשר לשהוייה

מוסף תוספות

א. דהא מפרש טעמי׳ דריב״ל

׳יום הוא שנתחייב בד׳ תפלות׳, כלומר מתוך

שנתחייב בג' תפלות נתחייב

שמחוייב בגי ותפרות מחייב אף ברביעית, ואילו. המחור. ב. לא בשעה זו ולא בשעה אחרת שביום וכו' אבל יום הכיפורים יש בשבת שחלה בו

הפטרה בשחרית. מחיר.,
הלכך לא מדחיא דרב גידל
מדריב"ל, דהא טעמי' לחוד
והא טעמי' לחוד. מחלור.
ג. בנביא של ר״ח. לח״ם.

T. ואיהו הוא דאסר. ריטנ״ל,

ה. לאידך גיסא. ריטנ״ל. 1. וכיון דאיכא למימר הכי

ו היכון האיכא למימו הכי היכא למימר הכי, [לכן]. ריטנ״.6. T. על כולהו קאי. ריטנ״.6. על כולהו. ריטנ״.6.

ט. למימר שאיז שורפיז

הפטרה

בשחרית. מאירי.

מתוך

שליפת פסור קו שים נוני נ שלא בזמנה, דאפשר לש דמי (פסחים שם).

ויקרא כג כד

: 7

הלכה י סמג לאוין סה טור

בר:

יו) [נשיל כוו], כ) [נשיל כג:], ג) חוספתא פ״ב, ד) [לעיל כג: וש״כ], כ) לקמן קלג. פסחים פג: ממורה ד: ע״ש, ו) [ל״ל באש

משרופו שאין כוין, ז) ועיי תוס׳

לעיל כג: ד"ה גורהן, ח) ופסחים

ולית הילכתא ככל הני שמעתתא. פי׳ בקונטרס כרב הונא ורב יהודה ורב גידל ורב אחדבוי ואומר ר"י דלא היה לו למנות דרב גידל בהדייהו דאפילו ריב"ל מודה דאין לריך להזכיר של ראש חדש בנביא כיוןא דנביא בר״ח ליכא כללב וכן אנו נוהגין שלא להזכירג∞:

איכא בינייהו דרב ברונא אמר רב ולא מסיימי. הקשה ריב"א אמאי לא מסיימי והא אמר בהמוכר פירות (ב"ב דף לג:) דכל תנא בתרא לטפויי אתאד פוי"ל דהכא דאיכא ג' תנאים איכא למימרה דלא אתא לטפויי אלא אנחום המדי דאמר מדליקין בחלב מבושל בעיניה ואתו חכמים למימר אפילו במבושל אין מדליקין בעיניה אבל בנתינת שמן לתוכו מותר וטעמא דת"ק נמי איכא למימר דחסר בנתינת שמן דומיח דופת ושעוהי ולא מסיימי משום דאיכא למימר תנא בתראי לטפוייה אמא: לפי שאין שורפין קדשים ביו"ם. וח"ת היכי ילפינן תרומה מקדשים " דקדשים דין הוא שאין שריפתן דוחה יו"ט לפי שאין יכול ליהנות בשעת שריפה ולא אמרינן מתוך שהותרה הבערה לצורך הותר נמי שלא לצורך אלא שלא לצורך אוכל נפש אבל לריך שיהא קלת לורך להתחמם או לשום הנאה אבל הבערה לגמרי שלא לצורך לא הותרה"א אלא שריפת תרומה טמאהיב שמותר ליהנו׳ בשעת שריפה למה יאסריג מאי שנא משמן חולין ד שמותר לשורפו ולהדליקו להנאתו דאטו תרומה לפי שיש מלוה בשריפתה מיגרע גרע ואומר ריב"א דודאי גרעשו י דכיון שאסרה תורה כל הנאות רק הנאת שריפה אם כן הבערה זו אינה לגורך הנאחו אלא לשם מצות שריפה אלא שהתורה לא הקפידה שיהנה ממנה בשעת ביעור'טו ולהכי לא דחיא יו"ט" מידי דהוה אנדרים ונדבות ס דאין קרבים ביו״טי⊓ למ"ד משלחן גבוה קא זכו"ט וכן שתי הלחם לדידיה אין אפייתן דוחה יו"ט אע"פ שיש נהן אכילת אדם משום

דעיקרן לצורך גבוה ולמ"ד קריבין ביו"ט היינו משום דקסבר דעיקר שחיטתן ואפייתן נמי לצורך אדם אבלב שריפת תרומה טמאה ודאי לשם מלות ביעור ולא לשם הנאה בא הלכך אסור ביו"ט כשאר קדשים ולר"י נראה בד דלא שייך בשריפת תרומה לומר משולחן גבוה קא זכו ולא דמו לשתי הלחם שהאפייה היא לזורך גבוה שהרי אחר אפייה לריך לעשות בהם תנופה וכן אחר שחיטת נדרים ונדבות עושין מהן לגבוה אבל חרומה טמאה אין עושין ממנה לגבוה כלום וליכא למימר בה משולחן גבוה קא זכו בג והכי מפרש ר"י לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט פיי בד גזרו תרומה אטו קדשים בה ש וא"ת ומאי איריא אטו קדשים משום דחין שורפין קדשים ביו"ט "נגזור משום תרומה שלח ללורך דאפילו שורפין קדשים ביו"ט דאתי עשה ודחי לא תעשה תרומה שלא לצורך אין שורפין דמשמע מחוך פרש"י בסמוך דאין עשה בשריפתה אלא מדרבנן וי"ל דשריפת תרומה שלא לנורך לא שכיח דשום אדם

דאתיא בק"ו רב אשי אמר יי(שבת) ישבתון דאתיא

ולית הילכתא "ככל הני שמעתתא אלא כי הא דא"ר יהושע בן לוי יום הכפורים שחל להיות בשבת המתפלל נעילה צריך להזכיר של שבת יום הוא שנתחייב בארבע תפלות קשיא הילכתא אהילכתא אמרת הילכתא כריב"ל וקיימא לן הילכתא כרבא דאמר רבא יוִ"מ שחל להיות בשבת שליח ציבור היורד לפני התיבה ערבית אינו צריך להזכיר של יום מוב שאילמלא שבת אין שליח צבור יורד ערבית ביו"ם הכי השתא התם בדין הוא דאפילו בשבת נמי לא צריך ורבנן הוא דתקוני משום סכנה אבל הכא יום הוא שנתחייב בארבע תפלות: ולא באליה כו': חכמים היינו תנא קמא איכא בינייהו #דרב ברונא אמר רב ולא מסיימי: ברנון פאן מדליקין בשמן שריפה ביו"ם רבי ישמעאל אומר יאין מדליקין בעמרן מפני כבוד השבת וחכמים מתירין יבכל השמנים בשמן שומשמין בשמן אגוזים בשמן צנונות בשמן דגים בשמן פקועות בעמרן ובנפט ר' מרפון אומר אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד: גבו' יים"מ ילפי שאין שורפין קדשים ביו"ם מנהני מילי אמר חזקיה וכן ∞תנא דבי חזקיה אמר קרא יולא תותירו ממנו עד בקר וחנותר ממנו עד בקרי שאין ת"ל עד בקר מה ת"ל עד בקר בא הכתוב ליתן לו בקר שני לשריפתו אביי אמר "אמר קרא בעולת שבת בשבתו "ולא עולת חול בשבת ולא עולת חול ביו"ם רבא אמר אמר קרא יהוא לבדו יעשה לכם הוא

ולא מכשירין לבדו ולא מילה שלא בזמנה

הלילה בכלל אלא תפלות היום שחרית מוסף מנחה ונעילה: שליה ליבור היורד ערבית. המתפלל ברכת מעין שבע קונה שמים וארץ מגן אבות בדברו: משום סכנת. מזיקין שלח היו בתי כנסיות שלהן בישוב וכל שחר לילי החול היו עסוקין במלאכתן ובגמרן מלאכתן מתפללין ערבית בביתן ולא היו באין בבית הכנסת אבל לילי שבת באין בבית הכנסת וחשו שיש שחין ממהרין לבח ושוהין לאחר תפלה לכך האריכו תפלת הלצור: י הכי גרסינן נחום (6) אומר מדליקין בחלב מבושל. והוא מהותך: היינו ת"ק. דאמר ולא בחלב כל חלב במשמע: דרב ברוגא. דשרי ע"י תערובת שמן כל שהוא: ולא מסיימי. אין ניכר מי אוסר ומי מתיר: בותנר' שמן שריפה. שמן של תרומה טמאה ובגמ' מפרש טעמא: רבי ישמעאל אומר כו'. בשבת: עטרן. ° פסולתה דזיפתה: מפני לבוד השבת. שריחו רע: שמן שומשמין כו'. מסקנא דמילתא דחכמים היא: לנונות. לנון: שמן דגים. ° מקרבי דגים שנימוחו: פקועות. ° דלעת מדברי: נפט. מין שמן שריחו רע כדאמרינן בסדר יומא (דף לט.) בא למדוד נפט אומרים לו מדוד לעלמך שאין אדם רולה לסייעו: גבו' מנהני מילי. דאין שורפין דאי לא ממעט לה קרא אית לן למימר ליתי עשה דבאש תשרופוס וידחה את לא תעשה כל מלאכהם: שאין מ"ל עד בקר. זימנא אחריתי אלא והנותר ממנו באש תשרופו דהא כתיב עד

ככל הני שמעתתת. רב הונא ורב יהודה ורב גידל ורב אחדבוי אלא

כתפלה אחת כך חברתה לכל דבר היום ומזכיר: לריך להזכיר של

שבת. לומר ותתן לנו את יום המנוח ואת יום הכפורים הזה וחותם

מקדש השבת ויוה"כ ואע"פ שאין תפלת נעילה בשבת: יום הוא

שנחחייב בד' חפלות. לאו תפלת

בקר ברישה: בקר שני. שהוה חולו של מועד והכי משמע והנותר ממנו לבקר ראשון עד בקר שני המחינו ותשרפוהו: עולם חול. כגון אברי חמיד של ערב יו"ט שלא הוקטרו מבעוד יום אין מעלין אותן משחשכה וכ"ש קדשים פסולים לא שרפינן: הוא לבדו. קראי יתירי נינהו דמלי למכתב אך אשר יאכל לכל נפש יעשה לכם: מכשירין. מכשירי האוכל כגון לעשות שפוד וסכין ותנור וכירים: לבדו. למעוטי מילה שלא בזמנה דלא דחיא שבת ויו"ט דאי לא מעטיה קרא אחיא בק"ו דתידחי בפ' ר' אליעזר (לקמן קלב:) דהכי חניא התם ומה לרעת שדוחה את עבודה ועבודה דוחה את השבת מילה שלא בומנה דוחה אותה דהכי תניא התם מילה דוחה את הצרעת בין בומנה בין שלא בזמנה ויליף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שתהא מילה שלא בזמנה דוחה אותה אתא לבדו לאפוקי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שמעינן מינה דמלוה שאין זמנה קבוע ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת הדשים טמאים:

לא ישרפנה חנם כיון שיכול ליהנות בשריפתה וכדמוכח בירושלמי כלשון הזה: בקר שבי לשריפתו. וא״ת אי בקר שני דוקא ואינו יכול לשורפו בליל מולאי יו״טי□ היכי מוכח דאין שריפת קדשים דוחה יום טוב הא ע"כ אינו מטעם דאין שריפת קדשים דוחה יום טוב דהא בליל מולאי יום טוב נמי אין שורפו□ ואם כן גזרת הכתוב הוא לשרוף בבקר שני וי"ל הא דאין שורפין בלילה היינו משום דהקפיד הכתוב שלא לשרוף הקדשים בלילה כדאשכתן בשלמים דאין נאכלין לאור שלישי ואפילו הכי אין נשרפין בח אלא ביום שלישי כדדריש בריש פסחים (דף ג. ושם)במ ביום השלישי באש ישרף ביום אתה שורפו כו': ולא עודת חוד בשבת ולא עולת חוד ביום מוב. תימה כיון דקרא בשבת איירי מנא ליה למדרש ולא עולת חול ביום טוב דילמא דוקא ולא חול בשבת דחמיר מיום טובר וו"ל דאביי סבר כרבי עקיבא דדריש בפרק אלו קשרים (לקמן דף קיד.) עולת שבת בשבת אחרת לימד על חלבי שבת שקריבין ביום טוב מדאינטריך קרא למשרי עולת שבת ביום טוב אם כן עולת חול ביום טוב אסור דסבר נדרים ונדבות אין קרבין ביום טוב כדאמר המס^{רא} ורבי ישמעאל פליג התם ודריש עולת שבת בשבתו לימד על חלבי שבת שקריבין בי״ה אבל שקריבין ביום טוב לא אינטריך דקסבר נדרים ונדבות קריבין ביום טוב^{רב}: ולא מילה שלא בומנה דאתיא בק"ו. פירש בקונטרס מה נרעת שדוחה את העבודה ועבודה דוחה את השבת מילה דוחה אותה שבת שנדחית כו' וקשה בפרק ר"א דמילה (נקמן דף קוב: ושם) לית ליה לרבא א)האי קל וחומר דקסבר האי דלרעת דוחה את העבודה לאו משום דחמירא אלא משום דגברא הוא דלא חזי והר"ר יוסף פורת לא גרים דאמיא

ח. למימר שאין שורפין ... תרומה ביו"ט, אימא שאני שריפת קדשים. מוס' פנ'ס מז ד"ח ועל. י". כגון הדלקת נר או לעשות מדורה. מוס' הלמ"ש. י"א. לכך אין שורפין. מוס' פנ'ה מז ד"ה ועל. י"ב. דצורך הדיוט [הוא] מוס' פנ'ה מז ד"ה ועל. י"ג. אימא ישרפנו בי"ט תחת תבשילו, דהא איכא צורך אוכיע. מוס' פנ'ה מז ד"ה ועל. יד. שאין מצוה בשריפתו. מוס' הלמ"ש. 10. דשמן של חולין מותר להדליק להנאתו כמו שמותר לאכול, [נמצא כשמדליקו בנר, להנאתו הוא מדליקו, שהרי אם הי' חפץ בו, הי' אוכלו. מוס' הלמ"ש). אבל תרומה טמאה. מוס' פסמים מו. ד"ה

כשמדליקו בנד, להנאתו הוא מדליקו, שהרי אם היי חפץ בו, היי אוכלו. מוסי הלח"שן, אבל תרומה טמאה. מוסי פמשה ידי של משמדליקו בנד, להנאתו הוא מדליקו, שהרי אם היי אוכלו. מוסי הלח"שן, אבל תרומה טמאה. מוסי פמשה שהוא מחרה בכל הנאות שבעולם אלא בהנאת שריפה, ודאי עיקר שריפה אינו לשם הנאתו אלא לשם מצוה בעלמא, אלא שלא הקפידה תורה אם נהנה ממנה אגב ביעודה הוא לאול מבודה. מוסי פלס ס: ד"ס ועל. יד. מוסי כלסי ס: ד"ס ועל. אצ"פ שרים בהם היתר אכילת אדם, אפ"ה כיון דעיקר שחיטתן שלא לצורך, אכילת אדם, מוסי הלח"ש. בא מדשה בעוד היו מאו מוסי הלח"ש. בא מדשה ביעוד היו מוסי מלסים מו. ד"ס למ. ב. דורף אכילת אדם. מוס׳ הלח"ש. בא מדאב הוא שלא לצורך, ודשים השורים בר תרובה ומוסי בסיס מו. ד"ס למ. ב"י מוסי בלסים מו. ד"ס למ. ב"י מוסים למשרף קדשים משומש לצורך, וקדשים אסורים דבר תורה, א"נ ""ש שעש ותומה שנטמאת כשריפת קדשים משום דרמיא כנ. ד"ס ל"ש. ב"ח של מצוד, היו שלא אור בערומה שנטמאת כשריפת קדשים משם בעינן. כעבים. למיון שעמא אותה כשריפת קדשים של מצוד, אף לאסור עשאוה כמותן. רכי בעינן מנה"מ עשרים, בעים, בעים, למים לרים, א"ב יהא מוטר וו"ט, א"כ יהא מותר לשורפו במוצאי יו"ט. מוס׳ לכל"ש. דא אור ב" ימים. מ" מה"ן. ב"ו שעם אותה כשריפת קדשים של מצוד, אף לאסור עשאוה כמותן. רכי בעינן מנה"מ עשרים הדובה מי סר"ן. ב"א מוסר ווידט, א"כ יהא מותר לשורפו במוצאי יו"ט. מוס׳ למ"ש, ב"ו הוא אור היו אול לוור, דריש קרא כרי ישמעאל. ריענ"ם. ב"ב הלכך לרצ"ק שפיר דרשינן דעולת שבת ביו"ט ולא עולת חול ביו"ט, מאך דריש הים מהני אמוראי, דריש קרא כרי ישמעאל. מימ"ן. ב"ב הלכך לרצ"ק שפיר דרשינן דעולת שבת ביו"ט ולא עולת חול ביו"ט, מאך לחוד שמות לחוב מה מה"ץ. ב"ב המבוד אותר מה מהני אמוראי, דריש קרא כרי ישמעאל. מימ"ן. ב"ב הלכך לרצ"ק שפיר דרשינן דעולת שבת ביו"ט ולא עולת חול ביו"ט, מהון המוב למוד אמותר למוב מותף. ב"ב מהול מהוראי, דריש קרא כרי ישמעאל. מים מה מה"ק ב"ב ב"ב מחוב למ"ל קרא. מיי מרים, לב"ב לב"ב לב"ב היי מוסי להוצי אמותר לחוב בוצ"ם להלי מוכי להוצי אמותר לחוב בוצ"ם להלי מוכי להיים במום ב"ב"ם ולא שלח מותר ב"ב ב"ב מומי למוב למום ב"ב ב"ב לה"ם ב"ב ב"ב ב"ב ב"ב מותר למום ב"ב ב"ב ב"ב ב"ב מותר למום ב"ב

רבינו חננאל

כרבי יהושע בן לוי דאמר יוה"כ שחל להיות בשבת המתפלל תפילת נעילה צריך להזכיר של שבת, יום הוא שנתחייב בד' תפלות, והלכתא כרבא דאמר שליח ציבור היורד ערבית ביום טוב שחל להיות בשבת המתפלל תפילת נעילה צריך להזכיר של שבת, יום הוא שנתחייב בד' תפלות, ולברא שבת אין נביא בר"ח, זגם זה שאמר המפטיר בנביא במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא בר"ח, זגם זה שאמר המפטיר בנביא במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא במנחה ביו"ט, בהגי (תלת) [תרתי] לית הלכתא כוותיה דרב. ואקשינן אהא דתנן וחכ"א אחד חלב מבושל ואחד שאינו מבושל אין מרליקין בו, היינו ת"ק דתני לא באליה ולא בחלב. ונחום פליג עלייהו ואמר מדליקין בחלב מבושל ואחד שהינו מבושל און מרליקין בו, היינו ת"ק דתני לא באליה ולא בחלב. ונחום פליג עלייהו ואם מון בהן שמן מותר כרב ברונא אמר רב, נחום מתיר בחלב מבושל אע"פ שלא נתן בהן שמן, ורבנן בתראי אסרי אפילו בשנתן בהו שמן. ומנא לן דאין שורפין קדשים שורפין קדשים ביו"ט. השל און שבה שבתו, ול בדה ולא עולת חול ביושל אול ביו"ט. רבא אמר כתיב הוא לבדו יעשה לכם, הוא ולא מכשירון, לבדו ולא מולה דולא עולת חול ביושל ביו"ט. רבא אמר כתיב הוא לבדו יות מלא תותירו. אביי אמר עולת שבת בשבתו, זו לבדה ולא עולת חול ביושל ביו"ט. רבא אמר כתיב הוא לבדו יות מלא תותירו. אביי אמר עולת שבת בשבתו, זו לבדה ולא עולת יויים בשבת, וכן לא עולת חול ביו"ט. רבא אמר כתיב הוא לבדו יות משבת בשבתו, זו לבדה ולא עולת יויים בשבת, וכן לא עולת חול ביו"ט. רבא אמר כתיב הוא לבדו יות בייים בשבתול אולת יויים בשבת ולא מולת יוים בשבת ולא מולת יוים ביום. י״ג בריתות שלא בומנה אין דוחה יום טוב, קדשים שלא נכרתו עליהן [יג] ברית[ות] אינו דין שלא ידחו יו״ט שלא בומנם, כגון קדשים שעבר זמנן דנעשו נותר וטעונין שריפה.

נעיל כגו: ד"ה הי ולראן, אז | פסחים נט:], ע) בדפר הי ליחא, י) | שיין לעיל במשנה כ:], כי | שמוח יבן () | שם כן, מי) | ועיי חוספות כחובות נד. ד"ה ליתן, () | ועי מ"ש רש"י במשנה בילה כו: ד"ה ת ש וש יצונקנט ביט כול ל ה חלה שנטמאת וכו'), ש) [בילה יט.], ש) [ועי חוס' פסחים מו. ד"ה לא תקרא וחוס' בילה כז: ד"ה ועל],

הגהות הב"ח

גליון הש"ם

רש"י ד"ה עמרן פסולתא דויפתא. עי׳ לעיל כ ע״ב: שם ד"ה שמו דגים מקרבי דגים שנמוחו. עי׳ לקמן כו ע״ח מוס׳ ד״ה איכא בינייהו: רגים שנסוווו. עי יקוק ב. ב. מוס' ד"ה איכא בינייהו: שם ד"ה פקועות דלעת מדברי. עיין רד"ק (מ"ב ד לט): תום' ד"ה איכא בינייהו דרב ברונא כו' וי"ל דהכא דאיכא ביונא ביייר והבא האבא שלשה תנאים. עיין נצ"ק נטן ע"ל מוס' ד"ה ליכל צינייהו כחש גופנל: שם ד"ה לפי בו' נגזור משום תרומה שלא לצורך. ק"ל הא גם נשלא לזורך קצורך. קיינ הם גם נשנח ננורך הוי רק דרבנן דמדאורייתא שרי הואיל ואי מקלעי אורחים מש"ה לא גזרי' בכך. ואולי דקושייתם אההוא דלעיל כג ע"ב ר"ח אמר כו' לפי שאין שורפין קדשים דאיהו לא ס"ל הואיל גבי האופה מיום טוב לחול:

תום' ישנים

א) ור"ח עשה ק"ו מאוכל נפש שלא נכרתו עליו [י"ג כריתות] ואיכא למיפרך מה לאוכל נפש שכן מלוה עוברת:

רב נסים גאון

במה מדליקין. לבדו ולא מילה שלא בזמנה מילוי שלא בומני. הבאה מק"ו. עיקרה בפרק ר' אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת, [דף קלב] דת"ר מילה דוחה את הצרעת בין בזמנה בין שלא בזמנה יו״ט אינה דוחה אלא בזמנה. ואמרינז ושם דף קלגז מנא הני האמו יכן (שם דף קאב) מנא דבי מילי, אמר חזקיה וכן תנא דבי חזקיה (שמות יב) לא תותירו ממנו עד בוקר וכו'. והכין כתב אדוננו האיי גאון בפירושיה, מילה אינה דוחה יו״ט אלא ב. זה איבה דוחה יו"ם אלא בזמנה ומי שעבר שמיני שלו אינו נימול ביו"ט, ותנן [שבת דף קלו] קטן נימול לח' לט' לי' לי"א לי"ב, ותני בה יו"ט אחר שבת נימול לי"א, ואפילו י"ט שבו נימול לי ה, ואפילו לט שני אינה דוחה דקתני כ' ימים טובים של ראש השנה נימול לי"ב. מנהני מילי ושמעתא דעיקר דילה בגמרא דכיצד דעיקר דילה צולין ופסחים דף פגן דתנן . העצמות והגידים והנותר וכו׳ שאין דוחה לא את השבת ולא שאין דווור א אונחשבור א את יו"ט. ואיתמרו בה הני ד' טעמי, וקאמר רבה מילה הבאה שלא בזמנה לא דחיא יו"ט מק"ו. (והכי) [והיכי] דאמי מה טצמות ונידי דפסח לא דחו ועולת חול לא רפסח לא דחו ועולת חול לא דחיא יו״ט, מילה שלא בזמנה לא כל שכן. ושמעתי בה פירוש אחר בפנים אחרות והכיז איתמר. לבדו ולא מילה והכין איזנמו, לבוד דגא מילדו שלא בזמנה הבאה בק״ר, הראה כי המילה שלא בזמנה ביו"ט הייתי סבור שהיא מותרת מק"ו, והיה לי לומר,

ישות, כגון שחיטה ובישול יכד הוצרד לבדו להודיענו כי

א״כ עשיית אוכל נפש שהוא

ו שחות, כגן שחיטה רבים וואס מילה שלא בזמנה שהיא מצוה לא כל שכן שתעשה ביו"ט. לפיכך הוצרך לבדו להודיענו אוכל נפש לבדו מותר לעשותו ביו"ט ולא מילה שלא בזמנה, ונדחה מה שהייתי סבור מק"ו בזה המיעוט שמיעט בו הכתוב דהיי לבדו, ולולי הוא, היה עולה על דעתנו כי מילה שלא בזמנה ביום טוב, מותרת מקל וחומר.